

[Jørgen Junior]

at nordkoreanerne endnu en gang havde bygget en angrebstunnel under grænsen 400 m ind på sydkoreansk territorium. Måske betyder den slags ting ikke noget, men der er nok nogle, der synes, det betyder noget. Derfor synes jeg nok, det hører med i vurderingen, at det altså ikke er et område, som på nuværende tidspunkt kan erklæres for garanteret fredeligt.

Så er der Afrika, hvor tiden måske hidtil har virket for Sovjetunionen. Jeg synes, at der er en del positive ting at sige omkring Afrikaproblematikken på nuværende tidspunkt. Det er, som om det er ved at blive modsat. De store ord, våbenleverancerne gør det ikke, forsyningsvejene er for lange, forståelsen er for lille. Derfor synes jeg godt, man sikkerhedsmæssigt, selv om vi må sige, at NATO skal og må styrkes og vi i højere grad må tage en eventuel militær trussel alvorlig end hidindtil, kan sige, at udviklingen taget i sin helhed i hvert fald i Østasien, Sydkorea, Kina, Japan, Taiwan, især Kina vel sagtens, er meget positiv. Jeg synes godt, man kan sige, at udviklingen i Afrika er rimelig positiv. Udviklingen går i positiv retning til fordel for en øget samhandel f. eks. mellem nogle af de værste fjender, Sydafrika og Moçambique, hvor man ligefrem taler om, at der måske kan oprettes en handelsaftale, nu hvor der foregår en meget kraftig handelsudveksling og en mængde Moçambiqueborgere arbejder i Sydafrika og havnen i Maputa reelt drives af sydafrikanere. Der er dog også positive aspekter i, at jernbanen i Zambia er kommet i gang, og man kan også se, at højtråbende folk som Mugabe og som Sam Nujoma ikke har haft held til hidtil at overtage med magt de områder, som de har eneret på ifølge deres egen opfattelse. Det kunne dog måske resultere i noget, der kunne blive til fordel for de pågældende landes befolkninger, og som respekterer menneskeværdien, enkeltpersoners ret til selv at tage stilling.

Situationen i Iran og Afghanistan er meget, meget alvorlig, sikkert mere alvorlig, end man overhovedet forestiller sig. Vi kan blot håbe på, at et forkert styre i Iran måske nu forstår at få rettet op på forholdene, således at der ikke bliver tale om et sovjetisk brohoved i Iran, som man sikkert gerne så det i Moskva.

Alt i alt vedrørende det sikkerhedspolitiske, kan man heldigvis konstatere, at skrivebordsteoretikere i Moskva, som har haft store sejre, også har haft store tilbageslag. Derfor føler jeg, at tiden arbejder imod dem, hvad der naturligvis kan medføre en øget risiko for en eskalation. Det er helt oplagt, at hvis man føler, man har mistet grebet, så går man over til yderligheder. Det er det, som man desværre højst sandsynlig vil kunne se i Rhodesia – mere sikkert ikke i Namibia og heller ikke i Sydafrika – hvor der kommer en krig eller i hvert fald en øget militær aktivitet. Det er jeg desværre forholdsvis overbevist om.

Hvad angår Mellemøsten, hvor situationen naturligvis også er farlig, synes jeg derimod, at en krig må være utænkelig, og jeg er helt enig i udenrigsministerens betragtninger, hvad angår opbakningen bag Camp David-aftalerne. En krig i Fjernøsten må vel forhåbentlig også være utænkelig.

Men det må siges, at Sovjet kun har respekt for styrke. Derfor må NATO styrkes, og derfor vil jeg også sige, at en produktion af neutronbomber må hilses velkommen, ikke fordi det er et vidunderligt middel eller et vidunderligt våben – det er sikkert et grusomt våben – men fordi det er en af den slags ting, der er respekt for, og derfor må vi bakke op bag ved det.

Hvad angår EF, er det fremskridtspartiets indstilling, at EF skal udbygges til at være et mere sundt organ end på nuværende tidspunkt. Derfor må man bakke op om ideerne bag EMS, altså det monetære system, og man må håbe, det bliver realiseret. Det vil ganske oplagt være til gavn for Danmark at få realiseret et monetært samarbejde i højere grad end nu. Vi må naturligvis bekæmpe det overhåndtagende bureaukrati i EF, der er alt for meget harmonisering bare for harmoniseringens skyld, det er vi klart modstandere af, og jeg synes, det virker skadeligt i massevis af tilfælde.

At der skal foregå en handel fra EFs side med alle, må være ganske klart; det er positivt, at man har samtaler med ASEAN-landene, og at man i højere og højere grad forsøger at inddrage Kina i et handelspolitisk samarbejde. Efter min opfattelse er konsekvensen, at man også på lidt længere sigt skal inddrage Sydafrika, hele det sydlige